

«Entrar al fons del nostre cor ens fa por»

Conxita Gómez i Subirà, monja de Sant Benet de Montserrat

Què és per a vostè ser monja?

Ser monja és cercar Déu que s'ha fet com nosaltres en Crist per amor, ens habita, ens parla al cor a través del seu Esperit i ens ha posat a les mans un tresor que engendra una responsabilitat molt gran: viure en l'amor, per l'amor i des de l'amor, i llevar-se cada dia al matí amb l'esperança que això és possible.

Els homes i dones d'avui escolten els seus desigs interiors?

Les persones d'avui i les de tots els temps necessitem atendre els nostres anhels profunds per assolir una vida veritablement humana i per anar-nos configurant amb el Crist, atents a la voluntat de Déu, per esdevenir qui som i qui Déu somnia que siguem. Cal que gosem endinsar-nos en el silenci i que mirem de discernir sincerament quins són aquests anhels profunds, què ens diu la veu de Déu que ens parla al cor. I per fer aquest discerniment és bo de tenir algú que ens acompanyi i ens ajudi a no enganyar-nos. Entrar i habitar el fons del nostre cor ens fa por i sovint ens

És el silenci necessari en el camí cap a Déu, per trobar Déu?

El silenci és vital. Sense silenci no podem escoltar la veu de Déu que ens parla al cor ni viure una vida plenament conscient i humana.

Per què costa dedicar temps a pregar?

Sovint no se'ns ha ensenyat que la pregària no és una fórmula màgica que condueix a una satisfacció immediata i plaent. I com que en la pregària no acabem de trobar el que volem, ho acabem deixant córrer. La pregària és un camí preciós, però de vegades és dur i fa por. Déu sempre és present a la nostra vida, però per abandonar-nos a les seves mans d'una manera activa cal tot un aprenentatge i un acompanyament.

Què és pregar per a vostè?

Pregar és posar-me davant Déu i abandonar-me a les seves mans, atenta a la seva Paraula. I això ho faig en comunitat i en el silenci de la cel·la. La pregària pot expressar-se de moltes maneres: des del crit d'an-

goixa del dolor, al crit d'agraïment i de joia, al silenci i a l'escolta. Tot és pregària.

Cap on va l'Església?

Si l'Esperit bufa –que ho fa–, cap a Déu pels camins de l'Evangelí. Només cal que estiguem atents i disponibles a la seva fe. Ara, concretant, no sé cap on va l'Església. Crec que vers la senzillesa, la simplicitat, la profunditat, la pregària i la fraternitat com a eines indispensables per seguir Jesús.

Què opina del papa Francesc?

És un home de Déu. Un home de pregària que mira de donar resposta a les necessitats de l'Església avui. Un home honest i intel·ligent que treballa tenaçment i amb molta valentia per fer de l'Església la casa de Déu i dels cristians, de tots els cristians, facin la tasca que facin dins l'Església, veritables seguidors i testimonis de Jesús.

M. ROSA COSTABELLA
Associació Gosa Pensar

«L'Església va vers la senzillesa, la simplicitat, la profunditat, la pregària i la fraternitat»

refugiem en el soroll, en la feina, en els problemes o en l'eufòria per no haver-nos d'escoltar. I d'aquesta fugida de nosaltres mateixos i de la veu de Déu només n'acaba sortint dolor i insatisfacció.

